

LJUBIČICE SU PLAVE

DŽEJMS PATERSON

Prevela
Milica Cvetković

Laguna

Naslov originala

James Patterson
VIOLETS ARE BLUE

Copyright © 2001 by James Patterson
All rights reserved.
Translation copyright © 2011 za srpsko izdanje, LAGUNA

*Ovu knjigu posvećujem
svom prijatelju Kajlu Kregu, koji ne radi za FBI,
ali po mom mišljenju ima zaista zanimljivo ime.*

*Trebalo bi da pomenem još nekoliko mecena:
Džima Hikina, Meri Džordan, Fren Galperin, Mariju
Pugač, Ajrini Markocki, Barbaru Groševski, Tonija Pejsera
i moju slatku Suzi.*

Prolog

BEZ IKAKVOG UPOZORENJA

Glava 1

NIŠTA NE POČINJE onako kako mislimo da počinje. Tako, naravno, ni ovo ne počinje sa zverskim i kukavičkim ubi-
stvom agenta FBI-ja i moje dobre prijateljice Betsi Kavali-
jere. A ja sam pomislio da počinje. Bila je to greška, velika i
zaista bolna.

U Vudridž u Virdžiniji stigao sam usred noći. Do tada
nisam bio tamo, ali mi nije bilo teško da nađem kuću. FBI
i hitna pomoć su već bili ispred. Na sve strane su se vrtela
crvena i žuta svetla i bojila travnjak i trem jarkim, opasnim
prugama.

Duboko sam udahnuo i ušao. Gubio sam ravnotežu.
Vrtelo mi se u glavi. Prepoznao sam visoku plavu Sendi
Hamonds, agenta FBI-ja. Video sam da je plakala. Bila je
Betsina prijateljica.

Na stočiću u predsoblju video sam Betsin službeni revol-
ver. Uz njega je stajao odštampan podsetnik za sledeće kva-
lifikacije na FBI-jevom strelištu. Pogodila me je ova ironija.

Naterah se da krenem dugačkim hodnikom koji je iz
dnevne sobe vodio u drugi deo kuće. Činilo mi se da je kuća

stara sto godina, a bila je puna rustičnih predmeta koje je ona volela. Spavaća soba bila je na kraju tog hodnika.

Odmah sam znao da se ubistvo odigralo tu. Tehničari FBI-ja i mesni policajci sjatili su se oko otvorenih vrata kao ljute zoljice oko osinjaka koji je neko napao. U kući je vladala čudna, jeziva tišina. Bilo je loše da ne može biti gore, pa i strašnije od svega ostalog. Od svega što sam ikad video.

Još jedna partnerka mi je stradala.

Već druga okrutno ubijena u dve godine.

A Betsi mi je bila mnogo više od partnera.

Kako je to moglo da se dogodi? Šta je to značilo?

Videh Betsino sitno telo opruženo na parketu i ohladih se. Šaka mi nagonski, nekontrolisano polete k licu.

Ubica ju je skinuo, a spavaćice nigde u sobi nije bilo. Donji deo tela joj je bio obliven krvlju. Koristio je nož. Njime je kaznio Betsi. Očajnički sam želeo da je pokrijem, ali nisam mogao.

Betsine smeđe oči su piljile pravo u mene, ali ništa nisu videle. Setih se kako sam joj ljubio oči i ono slatko lice. Setih se Betsinog smeha, zvonkog i muzikalnog. Dugo sam tako stajao i žalio za Betsi, tužio beskrajno za njom. Poželeo sam da se okrenem, ali nisam. Nisam mogao tek tako da je ostavim.

Dok sam stajao u spavaćoj sobi i trudio se da bilo šta povežem o Betsinom ubistvu, u džepu jakne mi je zazvonio mobilni telefon. Poskočio sam. Zgrabio sam ga, a onda zastao. Nisam želeo da se javim.

„Aleks Kros“, ipak progovorih u prijemnik. Začuh mehanički iskrivljen glas i presekokh se. Sasvim nevoljno uzdrhtah.

„Znam ko si, pa čak znam i gde si. Kod sirote drage, *iskapsapljene* Betsi. Osećaš li se pomalo kao marioneta, detektive? Trebalo bi da se tako osećaš“, reče Veliki Mozak. „Jer ti to i jesi. Ti si, zapravo, moja omiljena marioneta.“

„Zašto si je ubio?“, upitah to čudovište. „Nisi morao to da uradiš.“

On se zasmija onim mehaničkim smehom a meni se nakostrešiše malje na vratu. „Trebalo bi ti to da prokljuviš. Ti si čuveni detektiv Aleks Kros. Imaš toliko recki za sve one velike, značajne slučajeve. Uhvatio si Garija Sonedžija, Kazanovu. Rešio si slučaj Džeka i Džil. Bože, baš represivno.“

Progovorih tihim glasom: „Zašto me odmah ne napadneš? Recimo večeras? Kažeš da znaš gde sam.“

Veliki Mozak se opet zasmija, tiho, gotovo jedva čujno. „A kako bi bilo da ti večeras ubijem babu i troje dece? Znam i oni gde su. Ostavio si svog partnera s njima, zar ne? Misliš da me on može zaustaviti? Džon Sampson nema nikakvih izgleda sa mnom.“

Prekinuh vezu pa istrčah iz kuće u Vudbridžu. Pozvah Sampsona u Vašingtonu, a on podiže slušalicu na drugo zvono.

„Je li tu sve u redu?“, jedva izgovorih.

„Sve je kako treba, Alekse. Ovde nema frke. Ti mi, doduše, ne zvučiš najbolje. Šta ima? Šta se dogodilo?“

„Rekao je da kreće na tebe, Nanu i decu“, ispričah Džonu. „Veliki Mozak.“

„Ništa od toga, šećeru. Niko neće proći pored mene. Samo nek pokuša.“

„Budi oprezan, Džone. Odmah se vraćam u Vašington. Molim te budi oprezan. On je lud. Nije samo ubio Betsi, već ju je i oskrnavio.“

Prekinuh razgovor sa Sampsonom i stuštih se ka svom starom poršeu.

Pre nego što sam stigao do kola, mobilni telefon mi ponovo zazvoni.

„Kros“, rekoх ne zastavši i trudeći se da održim telefon između brade i ramena.

Opet je bio on. Manijakalno se smejao. „Opusti se, doktore Krose. Čujem kako si se zaduvalo. Večeras im neću ništa. Samo sam te zajebavao. Zabavljao se na tvoj račun.

Trčiš li ti to? Samo trči, doktore Krose. Samo nećeš biti dovoljno brz. Ne možeš mi umaći. Tebe, u stvari, hoću. Ti si sledeći, doktore Krose.“

Deo I

UBISTVA U KALIFORNIJI

Glava 2

PORUČNIK VOJSKE SJEDINJENIH DRŽAVA Marta Vajat i njen mladić narednik Dejvis O'Hara kretali su se brzo jer se magla spustila kao sumporni oblak nad park Golden Gejt u San Francisku. Pri umirućem svetlu dana njih dvoje su izgledali privlačno, čak lepo.

Kad je čula zavijanje, Marta je pomislila da se neki pas otrgao u onom prelepom delu parka koji se pruža od Hejt-Ešberija do okeana. Čuo se dovoljno daleko iza njih da se nije brinula.

„Velipacni!“, našali se Dejvis dok su trčali uz brdo odakle se pružao sjajan pogled na upečatljivi viseći most što spaja San Francisko i okrug Marin. „Velipacni“ beše izraz koji su njih dvoje koristili za sve što je natprosečne veličine – od mlaznjaka do seksualnog aparata i vrlo krupnog psa.

Ubrzo će gusta magla sasvim pokriti most i zaliv, ali pogled je i dalje bio veličanstven, bez premca, najlepší u San Francisku.

„Volim naše trčanje, ovaj divni most, zalazak sunca – sve redom“, reče Marta mirno i opušteno. „Sad prekidamo s

nazovipoezijom. Vreme je da ti isprašim to lepo oblikovano, sportsko dupe, O'Hara.“

„Meni ovo zvuči kao jeftin ženski šovinizam“, zabruna on ali s osmehom, pokazujući najbelje zube koje je ikad videla i preko kojih je prešla jezikom.

Marta ubrza korak. Na univerzitetu Peperdin bila je zvezda kros-kantrija, a i dalje je bila u sjajnoj formi. „To mi zvuči kao početak pomirljivog luzerskog govora“, reče ona.

„To ćemo još videti. Ko izgubi plaća u *Ebiju*.“

„Već osećam ukus dos ekisa.* Mmmm-mmm, divota.“

Najednom veseli razgovor dvoje džogera prekide mnogo glasnije zavijanje. Uz to i bliže.

Učini im se nemogućim da je pas tako brzo prešao toliku razdaljinu. Možda su se u tom kraju otrgla dva velipacna.

„Da nema mačaka u parku?“, upita Dejvis. „Mislim na mačje rođake *pume*.“

„Ne. Naravno da ih nema. Osvesti se, družo. U San Francisku smo, a ne usred Montane.“ Marta odmahnu glavom. S njene kratko podšišane kestenjaste kose poleteše kapljice znoja. Tad joj se učini da čuje korake. *Džoger i veliki pas?*

„Hajde da izađemo iz šume, važi?“, predloži Dejvis.

„Uz tebe sam. Vidiš da ti stalno protivrečim. Ko poslednji stigne do parkinga, ostavlja kosti psu.“

„Nije smešno, poručniče Marta. Izem ti vic. Ovo postaje prilično jezivo.“

„Ne znam ništa o divljim mačkama u ovoj oblasti, ali mi se učinilo da sam videla cica-macu.“

Začu se još jedan glasan urlik – sasvim blizu. Odmah iza njih dvoje. Kao da se brzo primiče.

* Pivo koje se u Meksiku proizvodi od kraja XIX veka, a nazvano je „dva iksa“ u čast dolaska XX veka. (Prim. prev.)

„Ajde! Idemo. Potpraši pete“, reče Marta Vajat. Sad se već pomalo plašila pa je trčala najbrže što je mogla, a to je zaista brzo.

Još jedan sablasni urlik zapara sve gušću maglu.